

RESSÒ DE LA PARAULA

El benaurat Mn. Josep Samsó (1)

El passat dia 23 de gener fou proclamat «beat» Mn. Samsó i Elias, prevere i màrtir, de l'Arxidiòcesi de Barcelona. Els qui ara formem part de la diòcesi de Sant Feliu ens sentim particularment vinculats a ell, pel fet d'haver nascut a Castellbisbal i haver exercit com a rector de Sant Joan de Mediona. És per això que compartim especialment el goig i la lloança a Déu, perquè del nostre poble, ha sorgit tal fruit de santedat.

Ens sembla millor fer servir avui l'adjectiu «benaurat» en lloc de «beat» per una raó psicològica. Tots dos adjectius volen dir el mateix, però l'ús i el costum ens han fet relacionar més «beat» amb el fet de la canonització, com a reconeixement de que és a la glòria, mentre que l'adjectiu «benaurat» el relacionem amb les Benaurances evangèliques, que ens marquen una conducta per viure aquí a la terra. Això ens despista, fent-nos oblidar quelcom essencial: que si avui l'Església proclama beat, és a dir, «feliç» a Mn. Samsó és precisament perquè ha viscut aquí a la terra les Benaurances.

Hem de recordar que ja les Benaurances, tant en la versió de l'Evangelí de sant Mateu, com en la de sant Lluc, fan una referència essencial al cel. Són una proclamació, gairebé un crit d'exultació, anunciant el cel i la glòria, per a tots aquells que al present, aquí a la terra, pateixen tot tipus de sofriments. El secret, el misteri, de les Benaurances és precisament haver posat en relació directa la història del sofriment humà amb el triomf de la glòria. Podem dir que aquest secret és el cor de l'Evangelí, de la Bona Notícia, que ens ha portat Jesucrist. Era, a més, tan profunda la convicció de Jesucrist sobre això, que no va dubtar de proclamar ja avui, en aquesta terra, benaurats i feliços, els qui són pobres d'esperit, els qui ploren, els humils, els qui tenen fam i set de ser justos... En aquest sentit Mn. Samsó ja va ser «beat» aquí a la terra.

Pel que coneixem de la seva vida, podem esbrinar alguns trets de la seva benaurança. El primer, un que en les paraules de Jesús no apareix acompanyat de l'adjectiu «feliç o benaurat», però que participa del mateix to de «felicítació» de tot el discurs. Podríem formular-ho així:

«Benaurats els qui compleixin i ensenyin a complir un dels mandaments més petits de la Llei de Déu» (cf. *Mt* 5,18-19)

La benaurança seria allò que diu el mateix text en boca de Jesús: «Seran tinguts per grans en el Regne del cel». Així doncs, Mn. Samsó era benaurat ja com a gran catequista. Ens convé recordar-lo avui:

- Benaurats els catequistes, els educadors cristians, els pares i els evangelitzadors: seran considerats grans en el Regne del cel.
- Benaurats, perquè no només ensenyen l'Evangelí, sinó perquè el compleixen.
- Benaurats, doncs, perquè la seva vida és el seu millor ensenyament.

Perquè Jesús sempre va posar l'accent en el compliment d'allò ensenyat o escoltat. Els qui compleixen són la seva veritable família (cf. *Lc* 8,21) i vertaders benaurats (*Lc* 11,28). La millor sessió de catequesi que va fer Mn. Samsó va ser la seva mort martirial. Mestre i testimoni. Com Jesús mateix.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

El beat Josep Samsó, testimoni valent de la fe

Un dels moments més emotius de la beatificació, el 23 de gener passat, del Dr. Josep Samsó a la basílica de Santa Maria de Mataró fou quan es descobrí el domàs amb la imatge del que va ser rector de la

basílica durant 17 anys. L'endemà diumenge, a l'hora de l'*Angelus*, el Sant Pare va parlar del testimoni de fe donat per aquest sacerdot i, en llengua catalana, va dir: «Que el nou beat Josep Samsó i Elias us beneïxi i us protegeixi. Feliç diumenge». Abans, en castellà, Benet XVI va dir: «Desitjo recordar que es va celebrar ahir, a Mataró, la beatificació del servent de Déu Josep Samsó i Elias, sacerdot que destacà per la seva caritat i el seu zel apostòlic. En el seu martiri, lliurà generosament la seva vida al Senyor entre paraules i gestos de perdó i de misericòrdia. Que en aquest Any Sacerdotal, el seu exemple serveixi d'estímul per als preveres en el sol·lícit exercici del seu ministeri pastoral i animi els fidels a donar en tot moment un testimoni valent i convençut de la fe».

MANS UNIDES

Pel dret a l'alimentació i la justícia climàtica

L'escàndol de les desigualtats i de l'augment del nombre de persones que moren de fam, copeja la consciència de les persones de bé. Una dècada després de la proclamació dels Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni, el balanç és descoratjador.

Quant al primer objectiu —*eradicar la pobresa extrema i la fam*—, l'acompliment no només és ben lluny de la meta proposada, sinó que hem retrocedit i perdut nivells ja assolits.

A la recent Cimera sobre Canvi Climàtic de l'ONU, celebrada a Copenhaguen, ha quedat clara la incapacitat dels governants per acordar polítiques i estratègies guiades per la justícia i el bé comú.

Els canvis climàtics, que ara ja són evidents, són fenòmens cíclics i naturals o hi ha quelcom més? Els factors humans que els provoquen han augmentat i les variacions estructurals del clima afectaran especialment els països més empobrits.

L'octubre passat, el Sínode dels bisbes africans denunciava «Àfrica és rica en recursos humans i naturals, però molts al nostre poble es debaten enmig de la pobresa i la misèria, de guerres i conflictes, entre crisi i caos. Molt rarament tot això és causat per desastres naturals. Es deu, més aviat i en gran manera, a decisions i accions humanes de persones que no tenen cap

consideració pel bé comú, i això, ben sovint, a causa de la tràgica complicitat i conspiració criminal entre responsables locals i interessos estrangers [...]. Les companyies multinacionals han d'aturar la devastació criminal del medi ambient per a la seva cobdiciosa explotació dels recursos naturals [...]. És possible que ningú no sigui capaç d'interrompre, i vulgui fer-ho, aquests crims contra la humanitat?»

Benet XVI, en la seva encíclica *Caritas in veritate*, afirma que per superar el drama de la fam cal «eliminar les causes estructurals que el provoquen i promoure el desenvolupament agrícola dels països més pobres mitjançant inversions en infraestructures rurals, sistemes de reg, transports, organització dels mercats, formació i difusió de tècniques agrícoles apropiades [...]». I recorda que cal implicar les comunitats locals en la presa de decisions.

La salut del planeta, la vida de les persones i el desenvolupament sostenible dels pobles obliguen a cercar camps comuns per a l'acord i la cooperació. Que cadascú faci el que és a la seva mà. Mans Unides està en acció i en campanya perquè molts altres se sumin al desafiament del dret a l'alimentació i la justícia climàtica.

Delegacions catalanes de Mans Unides

Pensaments de sant Joan M. Vianney

► Bon dia, àngel de la guarda. Us estimo tendrament, m'heu protegit aquesta nit mentre dormia. Protegiu-me, si us plau, durant aquest dia de desgràcies i contratemps i d'ofendre Déu, almenys mortalment.

► Buenos días, ángel de la guarda. Os amo tiernamente, me protegisteis esta noche mientras dormía. Protegedme, por favor, durante este día de desgracias y percances y de ofender a Dios, al menos mortalmente.

(*Cura de Ars, Su pensamiento, su corazón*, Editorial La Hormiga de Oro, Barcelona 1994)

DIUMENGE V DE DURANT L'ANY

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 6,1-2a.3-8)

L'any que morí el rei Ozies, vaig veure el Senyor assegut en un tron alt i prominent. Els plecs del seu mantell omplien el temple. L'assistien, drets, uns serafins que cridaven l'un a l'altre: «Sant, sant, sant és el Senyor de l'univers, tota la terra és plena de la seva glòria». Aquell crit feia estremir els muntants de les portes i l'edifici s'omplia de fum. Jo vaig dir: «Ai de mi, no podré parlar! Jo que sóc un home de llavis impurs, i visc enmig d'un poble de llavis impurs, he vist amb els meus ulls el rei, el Senyor de l'univers». Llavors un dels serafins volà cap a mi, duent amb uns molls una brasa que havia pres de l'altar. Em tocà els llavis amb aquella brasa i em digué: «Això t'ha tocat els llavis: ja ha desaparegut la teva culpa, el teu pecat ja ha estat esborrat». Després vaig sentir la veu del Senyor que deia: «Qui enviaré? Qui ens hi anirà?». Jo vaig respondre: «Aquí em teniu: envieu-m'hi».

► Salm responsorial (137)

R. *Us vull cantar a la presència dels àngels, Senyor.*

Us enalteixo amb tot el cor, Senyor, / us vull cantar a la presència dels àngels. / Em prosterno davant del santuari. R.

Enalteixo el vostre nom, / perquè estimeu i sou fidel. / Sempre que us invocava, m'heu escoltat, / heu enfortit la meua ànima. R.

En sentir el que vós heu promès, / tots els reis de la terra us lloaran, / celebraran que vós obreu així: / «Que n'és de gran la glòria del Senyor». R.

La vostra dreta em salva. / Que el Senyor continuï afavorint-me. / El vostre amor perdura sempre. / Acabeu la vostra obra, Senyor. R.

Jesús i els dotze deixebles.

Gravat d'un manuscrit grec del segle XI. Biblioteca Nacional de França

► Lectura del libro de Isaías (Is 6,1-2a.3-8)

El año de la muerte del rey Ozías, vi al Señor sentado sobre un trono alto y excelso: la orla de su manto llenaba el templo. Y vi serafines en pie junto a él. Y se gritaban uno a otro, diciendo: «¡Santo, santo, santo, el Señor de los ejércitos, la tierra está llena de su gloria!» Y temblaban los umbrales de las puertas al clamor de su voz, y el templo estaba lleno de humo. Yo dije: «¡Ay de mí, estoy perdido! Yo, hombre de labios impuros, que habito en medio de un pueblo de labios impuros, he visto con mis ojos al Rey y Señor de los ejércitos.» Y voló hacia mí uno de los serafines, con una ascua en la mano, que había cogido del altar con unas tenazas; la aplicó a mi boca y me dijo: «Mira; esto ha tocado tus labios, ha desaparecido tu culpa, está perdonado tu pecado.» Entonces, escuché la voz del Señor, que decía: «¿A quién mandaré? ¿Quién irá por mí?» Contesté: «Aquí estoy, mándame.»

► Salmo responsorial (137)

R. *Delante de los ángeles tañeré para ti, Señor.*

Te doy gracias, Señor, de todo corazón; / delante de los ángeles tañeré para ti, / me prostraré hacia tu santuario. R.

Daré gracias a tu nombre: / por tu misericordia y tu lealtad, / porque tu promesa supera a tu fama; / cuando te invoqué, me escuchaste, / acreciste el valor en mi alma. R.

Que te den gracias, Señor, los reyes de la tierra, / al escuchar el oráculo de tu boca; / canten los caminos del Señor, / porque la gloria del Señor es grande. R.

Tu derecha me salva. / El Señor completará sus favores conmigo: / Señor, tu misericordia es eterna, / no abandones la obra de tus manos. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 15,1-11)

Germans, primer de tot us vaig transmetre el mateix ensenyament que jo mateix havia rebut, és a dir, que Crist, com deien ja les Escripures, morí pels nostres pecats, que fou sepultat i que al tercer dia, com deien ja les Escripures, ressuscità. Que després s'aparegué a Quefes i després als dotze. Després s'aparegué a més de cinc-cents germans a la vegada; molts d'aquests encara viuen, però alguns ja són morts. Després s'aparegué a Jaume, i més tard a tots els apòstols. Finalment el darrer de tots, com un que neix fora de temps, se m'aparegué fins i tot a mi.

Tant si sóc jo, com si són ells, això és el que tots prediquem, i això és el que vosaltres heu cregut.

► Lectura de l'evangelí segons sant Lluc (Lc 5,1-11)

En una ocasió la gent s'aglomerava sobre Jesús per escoltar la paraula de Déu. Ell, es trobava vora l'estany de Genesaret, veié dues barques a la platja. Els pescadors n'havien baixat i rentaven les xarxes. Pujà en una de les barques, que era de Simó, li demanà que l'apartés una mica de terra, s'assegué i ensenyava la gent de la barca estant.

Quan acabà de parlar, digué a Simó: «Tira endins, i caleu les xarxes per pescar». Simó li respongué: «Mestre, ens hi hem escarrassat tota la nit i no hem pescat res, però ja que vós ho dieu calaré les xarxes». Així que ho feren, agafaren tant de peix que les xarxes s'esquinçaven. Llavors feren senyal als pescadors de l'altra barca que vinguessin a ajudar-los. Ells hi anaren, i ompliren tant les barques que quasi s'enfonsaven.

Simó Pere, en veure això, es llançà als genolls de Jesús i li deia: «Senyor, allunyeu-vos de mi, que sóc un pecador». Ni ell, ni cap dels qui anaven amb ell no se sabien avenir d'una pesca com aquella. Igual passà amb Jaume i Joan, fills de Zebedeu, que eren socis de Simó. Però Jesús digué a Simó: «No tinguis por: des d'ara seràs pescador d'homes». Llavors tornaren a terra les barques, ho deixaren tot i se n'anaren amb ell.

► Lectura de la primera carta del apòstol san Pablo a los corintios (1Co 15,1-11)

Hermanos, lo primero que yo os transmití, tal como lo había recibido, fue esto: que Cristo murió por nuestros pecados, según las Escrituras; que fue sepultado y que resucitó al tercer día, según las Escrituras; que se le apareció a Cefas y más tarde a los Doce; después se apareció a más de quinientos hermanos juntos, la mayoría de los cuales viven todavía, otros han muerto; después se le apareció a Santiago, después a todos los apóstoles; por último, se me apareció también a mí.

Pues bien; tanto ellos como yo esto es lo que predicamos; esto es lo que habéis creído.

► Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 5,1-11)

En aquel tiempo, la gente se agolpaba alrededor de Jesús para oír la palabra de Dios, estando él a orillas del lago de Genesaret. Vio dos barcas que estaban junto a la orilla; los pescadores habían desembarcado y estaban lavando las redes. Subió a una de las barcas, la de Simón, y le pidió que la apartara un poco de tierra. Desde la barca, sentado, enseñaba a la gente.

Cuando acabó de hablar, dijo a Simón: «Rema mar adentro, y echad las redes para pescar.» Simón contestó: «Maestro, nos hemos pasado la noche bregando y no hemos cogido nada; pero, por tu palabra, echaré las redes.» Y, puestos a la obra, hicieron una redada de peces tan grande que reventaba la red. Hicieron señas a los socios de la otra barca, para que vinieran a echarles una mano. Se acercaron ellos y llenaron las dos barcas, que casi se hundían. Al ver esto, Simón Pedro se arrojó a los pies de Jesús diciendo: «Apártate de mí, Señor, que soy un pecador.»

Y es que el asombro se había apoderado de él y de los que estaban con él, al ver la redada de peces que habían cogido; y lo mismo les pasaba a Santiago y Juan, hijos de Zebedeu, que eran compañeros de Simón. Jesús dijo a Simón: «No temas; desde ahora serás pescador de hombres.» Ellos sacaron las barcas a tierra y, dejándolo todo, lo siguieron.

COMENTARI

Ells ho deixaren tot i el van seguir

El tema dominant d'aquesta litúrgia dominical és la vocació. Els textos ens la presenten en dues vessants, la vocació profètica i la vocació apostòlica. En la primera lectura escoltem el profeta Isaïes, que ens descriu com va ésser cridat pel Senyor en el temple de Jerusalem i la resposta decidida i sense dubtes que li va donar; una resposta que tots voldríem tenir a flor de llavis: «Aquí em teniu, envieu-m'hi». En el passatge evangèlic Lluc ens narra la crida dels primers deixebles vora el llac de Galilea, en un passatge commovedor que interpel·la tothom. El podem dividir en quatre quadrets o escenes.

En la primera escena són presentats els protagonistes: d'una banda, Jesús que instrueix la gent i, de l'altra, un grup de pescadors, afeixugats i desanimats per les dificultats de la seva pobra existència. En la segona escena, els dos grups es troben: Jesús pren la iniciativa i estableix un primer contacte amb Simó, un d'aquells pescadors que s'havien escarrassat tota la nit per no res. En la tercera escena la intimitat entre els dos protagonistes creix. Jesús anima Simó a calar les xarxes novament i aquest, fiant-se de la paraula del Mestre, segueix el seu consell i obté un resultat meravellós que ningú mai no s'hauria imaginat. En fi,

la quarta escena, la més important, ens presenta la vocació de Simó Pere i la dels seus socis, Jaume i Joan, fills del Zebedeu.

La crida dels primers deixebles es podria resumir en dos verbs: deixar i seguir (anar amb). Lluc especifica que ho deixaren tot. La vocació no és només deixar, abandonar; també és seguir, trobar. La persona que segueix Jesús troba sempre germans i germanes que l'acompanyen en el camí. No oblidem, però, que la vocació cristiana és un do de Déu i neix de la llibertat. De nosaltres depèn acollir-la o rebutjar-la.

Dra. Núria Calduch-Benages

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): 1Re 8,1-7.9-13 / Sl 131 / Mc 6,53-56 ■ **dimarts**: 1Re 8, 22-23.27-30 / Sl 83 / Mc 7,1-13 □ **dimecres**: 1Re 10,1-10 / Sl 36 / Mc 7,14-23 ■ **dijous**: 1Re 11,4-13 / Sl 105 / Mc 7, 24-30 ■ **divendres**: 1Re 11,29-32;12,19 / Sl 80 / Mc 7,31-37 ■ **dissabte**: 1Re 12,26-32;13, 33-34 / Sl 105 / Mc 8,1-10 ■ **diu-menge** vinent, VI de durant l'any (lit. hores: 2a setm.): Jr 17,5-8 / Sl 1 / 1Co 15,12.16-20 / Lc 6, 17.20-26.

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

Experiència de Déu en Ignasi de Loiola

Per a Ignasi de Loiola «alcanzar amor» és quelcom possible. La prova és que en la Quarta Setmana dels *Exercicis* dedica una meditació «para alcanzar amor». Un amor que ve de Déu (1Jn 4,7) i que, per tant, suposa la comunicació —en l'amor rebut— del *Deus absconditus*, el Déu *abscondit*, amagat.

L'amor, diu Ignasi, és compartir amb el que no té, en el benentès que és compartir amb *reciprocitat*: «El amor consiste en comunicaci3n de las dos partes, es a saber, en dar y comunicar el amante al amado lo que tiene o de lo que tiene o puede, y así por el contrario del amado al amante» (*Exercicis*, n. 230).

La reciprocitat, avui tan ponderada, és necessària per tal que qui dóna amor no quedi frustrat. Amor per amor és la llei de la reciprocitat. L'amat ha de tenir en compte aquesta llei. El fet que els fills rebuin de Déu els dons par-

ticulars, els de la renovaci3n interior i els de la creaci3n, com diu Ignasi, els és una forta motivaci3n per tornar amor per l'amor. Si Déu se'ns ha donat tant com pot, jo li he d'oferir i donar totes les meves coses i a mi mateix amb elles (*Exercicis*, n. 234): «Tomad, Señor, y recibid toda mi libertad...»

És importantíssim valorar que l'alè amorós que procedeix de Déu condueix l'ànima creient a un estat habitual en el qual l'amor aixeca el creient a la caritat, al goig i a la pau. L'amor que inunda el qui creu, per les seves característiques —lluminós, benigne i bondadós—, cal posar-lo decididament del costat de la saviesa de Déu.

És propi del creient (o del místic) l'oblit d'ell mateix per tal de ser d'alguna manera captivat per l'amor que és Déu. I normalment des de l'amor hom té cura i afecte pels més petits.

Josep M. Rovira Belloso

(*La fe cristiana en la societat actual*, Edicions 62)

ENTREVISTA

JOAN GRIMALT

Art sonora i espiritualitat

El filòleg i músic terrassenc Joan Grimalt ha estat guardonat per l'obra *Música sacra: Nou audicions i un pròleg*, amb el XX Premi Joan Maragall que atorga la fundaci3n amb aquest nom. En el seu treball fa un recull de textos destinats a aprofundir en l'experiència de la música sacra. Ordenades de forma cronol3gica i centrades en l'àmbit cristià, «les audicions volen donar una idea de les constants més importants al llarg de la hist3ria d'aquesta combinaci3n entre art sonora i espiritualitat». Joan Grimalt dirigeix un grup de solistes vocals i instrumentals dedicat a la música sacra del s. XVII hispànic: *Exaudi nos* (Escolta'ns).

Per què s'ha sentit atret per la música sacra?

Potser perquè és, de la música occidental, la que va més a fons en la recerca d'una transcendència. I això, ja només pel que fa a la música, acostuma a revertir en una qualitat màxima: hi ha la tradici3n, entre els compositors, de donar el màxim en aquests gèneres. També, de vegades, la música sacra fa la sensaci3n de ser la quinta essència del llegat. I això, en un context de desconexi3n de l'herència que ens fa ser qui som, resulta especialment preciós.

Què hi trobem a l'obra guardonada?

És una mena de guià per una audici3n atenta, una mica de recerca sobre textos i contextos. Hi ha cristal·litzada l'experiència de molts anys de divulgaci3n musical, sobretot en el terreny de la música sacra. Al pròleg plantejo la centralitat de la Paraula, tant en el món antic (o premodern) del qual provenim, com en la música religiosa. La Paraula, en majúscula, és el que la música sacra revesteix i vehicula. També és el vincle entre espiritualitat i art sonora. I això, en el nostre context, fa d'aquestes unes qüestions agudament vigents.

Està realitzant la tesi doctoral sobre la música de Gustav Mahler. És el seu referent?

La música de Mahler es troba a l'entreforc que porta a la modernitat, venint de tota la tradici3n occidental; no només musical —tot i que és un dels compositors que domina millor el seu ofici— sinó també en els terrenys literaris i filosòfics. Això el fa un objecte d'estudi ideal: la Viena del tombant del s. XX és famosa per la seva riquesa en tots els aspectes i ofereix un camp d'estudi inesgotable. L'ocasi3n d'entrar en contacte a fons va venir fa una colla d'anys, quan em van convidar a dirigir la primera simfonia amb la Joven Orquesta Nacional de Espanya. Des de llavors ja m'ha acompanyat constantment.

Oscar Bardají i Martín

PSICOLOGIA DE LA FAMILIA

Elogio del respeto

En el àmbito de las relaciones de pareja observo un deterioro, bastante generalizado, en el respeto que deben tenerse los miembros entre sí. Por eso, entre las conclusiones terapéuticas que indico en mi libro una es el respeto.

La relación conyugal, no me cansaré de repetirlo, se apoya fundamentalmente en dos muletas: el amor y el respeto.

¿Tenemos que recuperar el respeto? Categóricamente, sí. La palabra respeto viene del latín *respicere*, que significa «remirar, mirar dos veces, mirar con atención; es decir, mirar con cuidado el fondo de las cosas». «Desde este punto de vista, el respeto es una actitud ética fundamental», puntualiza el escritor Josep M. Esquirol en su libro «El respeto o la mirada atenta»; y añade: «Si una persona mira con atención aquello que la rodea acaba respetándolo, precisamente porque descubre unos aspectos que son merecedores de respeto». Y los seres queridos que constituyen la familia son este entorno natural.

Para tener respeto, hemos de aplicarlos en ejercitar dos constantes: una mirada atenta y una cierta distancia de observación. Esta distancia (respetuosa) es lo contrario a la simple indiferencia, que comporta una distancia total.

El respeto tiene que ser un acercamiento al otro, manteniendo una distancia mínima, es decir, respetando su intimidad, sus peculiaridades, su manera de ser. No es pasar por su lado sin hacer nada, sino pasar por su lado, poniendo atención en él, advirtiéndole que lo tiene a la vera, delante o detrás.

Hemos de acabar siendo muy conscientes de que las personas y las cosas (la naturaleza, por ejemplo), merecen por sí mismas el máximo respeto.

Dr. Paulino Castells

(*Psicología de la familia*, Ed. Ceac, Barcelona 2008)

Carta a los Reyes Magos

La doctora Montserrat Pérez, médico solidaria para con los enfermos de lepra i presidenta de Ayuda Solidaria a los Leprosos (JAL), declarada de utilidad pública por el Ministerio del Interior; fundadora con sus dos hermanas de sangre de una escuela «School Meta», para hijos de dicha enfermedad, en recuerdo de su madre, en la India; miembro del Departamento de Salud Pública de la Generalitat de Catalunya, médico de la Leprosaría de Fontilles que perteneció al Hospital de la Santa Cruz y San Pablo de Barcelona, una mujer científica, católica y solidaria para con los que sufren la enfermedad de Hansen en el mundo, me envía un escrito: Carta dirigida a los Reyes Magos. No hemos de celebrar sólo un día la solidaridad generosa y la ilusión que tonifica, sino ejercerlas durante todo el año. Pidamos:

- Un espejo para **comprender** a los diferentes
- Un reloj para **tener tiempo** y escuchar, atender a quienes nos necesitan
- Un calendario de **justicia** para los marginados y los excluidos
- Un par de sillas **para dialogar** con los injustos, los prepotentes
- Una caja **vacía** para meter algo para quienes no tienen nada
- Unas tijeras para **cortar** el hambre y la enfermedad de raíz
- Un camión de **ánimo** para quienes están preocupados, tristes
- Un cuaderno para **llenarlo** de buenos propósitos
- Un rompecabezas para aprender a ser **solidario**
- Un imperdible por no perder nunca la **esperanza...**

¡Todo por un año solidario: el 10!

J. M. Alimbau

SANTORAL

7. ✚ Diumenge V de durant l'any. Sant Ricard, rei d'Anglaterra; sant Teodor, mr.; santa Juliana, viuda; santa Coleta, vg. franciscana.

8. Dilluns. Sant Jeroni Emiliani (Venècia 1486-Somasca 1537), prev., fund. somascos; santa Elisenda, vg.

9. Dimarts. Sant Sabí, bisbe; sant Nicèfor, mr.; sant Miquel Febres, rel. La Salle; santa Apol·lònia, vg. d'Alexandria i mr. (249), patrona dels odontòlegs i els ortodontistes.

10. Dimecres. Santa Escolàstica (s. v-vi), vg., germana de sant Benet; santa Sotera, vg. i mr.; sant Silvà, bisbe.

11. Dijous. Mare de Déu de Lourdes, apareguda a la cova de Massabielle (1858); sant Desideri, bisbe; santa Eloïsa, vg.; sant Benet d'Anià, abat benedictí.

12. Divendres. Santa Eulàlia (o Eulària), vg. i mr., patrona de Barcelona i cotitular de la catedral; sant Gaudenç o Gaudenci, bisbe; sant Damià, soldat mr.; beat Reginald d'Orleans, prev. dominicà; beata Humbelina, viuda.

13. Dissabte. Sant Benigne, prev. i mr. (s. III); sant Gregori II, papa (romà, 715-731); santa Maura, mr.; sant Gimer, bisbe; beat Jordà de Saxònia, prev. dominicà; beata Cristina d'Spoleto, vg. agustina.

INTENCIONS DEL SANT PARE (febrer)

General: Perquè els científics i les persones del món cultural arribin al coneixement de Déu.

Missionera: Per la identitat missionera de l'Església, perquè s'esforci a proclamar el seu Evangeli a tots els pobles.

AGENDA

CRÒNICA

Càritas amb l'emergència d'Haití.

Després de les primeres setmanes d'emergència a causa del terratrèmol d'Haití, s'encamina ara el llarg procés de reconstrucció de la capital Port-au-Prince. Càritas va obrir un compte corrent per recollir ajudes per als damnificats: 2100 - 0965 - 57 - 0200126839 (per a aportacions en espècie, cal contactar al telèfon 914 441 319).

Reunió del Consell Pastoral Diocesà.

El passat 16 de gener es va reunir aquest organisme que ajuda el bisbe en l'acció pastoral. Entre els temes tractats hi havia el de l'Any Sacerdotal. El bisbe Agustí va presentar un document que ha fet la CEE, després del qual es va obrir un enriquidor diàleg sobre com veuen els laics, des de les experiències viscudes, als preveres, el seu ministeri, les seves actituds, etc.

Els pastorets de Mosset. El passat diumenge 17 de gener es van representar, al temple parroquial de Sant Miquel de Molins de Rei, aquests pastorets cantats. Mosset és un petit poble de poc més de 300 habitants de la Catalunya Nord, a la comarca del Conflent, travessada pel riu Tet. Des de fa uns anys uns feligresos d'aquest i d'altres pobles veïns escenifiquen «Els pastorets de Mosset», una original versió de teatre religiós, que combina l'escenificació

ESGLÉSIA DIOCESANA

Trobada dels joves cristians de Sant Feliu de Llobregat. 27 de febrer, 20 h. Amb l'objectiu d'aplegar en una trobada el màxim número de joves de la diòcesi, la Comissió Diocesana de Joves amb el bisbe Agustí convoquen tots els joves cristians del bisbat en aquesta trobada que porta per lema «Fes pont amb els altres, no estàs sol». L'acollida serà a la parròquia de Crist Salvador de Martorell; hi haurà una dinàmica per propiciar el coneixement mutu, una eucaristia i un sopar compartit. Més informació www.bisbatsantfeliu.org/santfeliujove.

amb el cant coral, i que està pensada per ser representada a l'església. La representació està dirigida pel pare Daniel Codina, monjo del monestir de Sant Miquel de Cuixà (depenent de Montserrat).

AGENDA

En la festivitat de la Mare de Déu de Lourdes.

11 de febrer, 20.15 h. El bisbe Agustí beneirà una capella dedicada a aquesta advocació mariana dins del temple de la parròquia de Sant Joan, a Viladecans. En aquesta diada l'Església universal celebra la Jornada del Malalt, inici d'una campanya com a Pastoral de la Salut que culmina el 9 de maig (VI diumenge de Pasqua) en la Pasqua del Malalt.

FORMACIÓ

Jornades ètica i món contemporani.

8-9 de febrer, de 19 a 21.15 h. Organitzat pel Seminari de Doctrina i Acció Social de l'Església (SEDASE), de la Facultat de Teologia de Catalunya.

enguany el tema és «El valor de l'acció política i la seva dimensió ètica», tenint com a marc de referència la Doctrina Social de l'Església. Aula Magna del Seminari Conciliar, c/ Diputació 231, Barcelona, telèfon 934 534 925.

XXII Jornada d'estudi de la Pastoral Obrera de Catalunya i les Illes.

13 de febrer, de 9.30 a 18 h. Organitzada pel Secretariat Interdiocesà de Pastoral Obrera, en aquesta edició vol reflexionar al voltant del tema de la reforma laboral, un dels aspectes claus en l'actual crisi econòmica. Informació i inscripcions: 934 121 551 o pastoralobrer@arqbcn.cat.

Taller a la Cova de Manresa: «Ajuda psicològica a la vida espiritual».

26-28 de febrer. Conduït per Eduard Fonts, sj. La nostra vida espiritual a vegades es ressent. Amb l'ajuda de la psicologia i a través d'alguna dinàmica, temps personal i diàleg, en aquest taller se cerca la manera de refer i resituar la nostra vida, el sentit que té i com viure amb més pleni-

tud. Informació i inscripcions: 938 720 422, recepcio@covamanresa.cat, www.covamanresa.cat.

Cap de setmana d'«Encontre Matrimonial».

19-21 de febrer. Organitzat pel moviment «Encontre Matrimonial». Casa d'Espiritualitat Pare Manyanet de Begues. Informació: Carme Giró i Fermí Oriol, telèfons 932 188 876 i 936 500 721 - www.encontrematrimonial.org.

Reunió de la Unió Espiritual de Ma-

res. 17 de febrer, 16.30 h. Començarà amb la missa i continuarà amb la conferència relacionada amb el tema d'aquest curs «Virtuts per anar creixent». Aquest dia anirà a càrrec del Dr. Moisès Broggi, sobre «Superar les pors». Riera de Sant Miquel 1 bis, Barcelona.

Conferència del bisbe Taltavull al CEP.

17 de febrer de 16.30 a 18 h. La segona conferència amb motiu de l'Any Sacerdotal sobre l'espiritualitat del prevere diocesà que pronunciarà el Bisbe auxiliar de Barcelona portarà per títol «Exercici Pastoral, font de vida interior». Acte obert a preveres, religiosos i laics. Per a més informació: 933 174 858, cep@cepastorals.cat, Rivadeneyra 6, 3r. Barcelona.

CATEDRAL

Eucaristia d'enviament missioner.

14 de febrer, 19 h. El bisbe Agustí presidirà aquesta celebració a la Catedral de Sant Llorenç en la qual seran enviats com a missioners el jove matrimoni de David Ferreiro i Cristina Belenguier, que pertany a la parròquia de Sant Martí, de Torrelles de Llobregat. Després d'un període de formació pastoral, sortiran amb «OCASHA-Cristians amb el sud» amb destinació Ro-deo (Bolívia).

ECO DE LA PALABRA

El bienaventurado Mn. Josep Samsó (1)

El pasado día 23 de enero fue proclamado «beato» Mn. Josep Samsó Elias, presbítero y mártir, de la Archidiócesis de Barcelona. Quienes ahora formamos parte de la diócesis de Sant Feliu nos sentimos particularmente vinculados a él, por el hecho de haber nacido en Castellbisbal y haber ejercido como párroco de Sant Joan de Mediona. Es por ello que compartimos especialmente el gozo y la alabanza a Dios, porque de nuestro pueblo, ha surgido tal fruto de santidad.

Nos parece mejor usar hoy el adjetivo «bienaventurado» en vez de «beato» por una razón psicológica. Los dos adjetivos quieren decir lo mismo, pero el uso y la costumbre nos han hecho relacionar «beato» más con el hecho de la canonización, como reconocimiento de que está en la gloria, mientras que el adjetivo «bienaventurado» lo relacionemos con las Bienaventuranzas evangélicas, que nos marcan una conducta para vivir aquí en la tierra. Eso nos despista, haciéndonos olvidar algo esencial: que si hoy la Iglesia proclama beato, o sea, «feliz» a Mn. Samsó es precisamente porque ha vivido aquí en la tierra las Bienaventuranzas.

Hemos de recordar que ya las Bienaventuranzas, tanto en la versión del Evangelio de san Ma-

teo, como en la de san Lucas, hacen una referencia esencial al cielo. Son una proclamación, casi un grito de exultación, anunciando el cielo y la gloria, para todos aquellos que en el presente, aquí en la tierra, sufren todo tipo de padecimientos. El secreto, el misterio, de las Bienaventuranzas es precisamente haber puesto en relación directa la historia del sufrimiento humano con el triunfo de la gloria. Podemos decir que este secreto es el corazón del Evangelio, de la Buena Noticia, que nos ha traído Jesucristo. Era, además, tan profunda la convicción de Jesucristo al respecto, que no dudó en proclamar ya hoy, en esta tierra, bienaventurados y felices, a los que son pobres de espíritu, quienes lloran, los humildes, los que tienen hambre y sed de ser justos... En este sentido Mn. Samsó ya fue «beato» aquí en la tierra.

Por lo que conocemos de su vida, podemos descubrir algunos rasgos de su bienaventuranza. El primero, uno que en las palabras de Jesús no aparece acompañado del adjetivo «feliz o bienaventurado», pero que participa del mismo tono de felicitación de todo el discurso. Podríamos formularlo así:

«Bienaventurados quienes cumplen y enseñan a cumplir uno de los mandamientos

más pequeños de la Ley de Dios» (cf. *Mt* 5, 18-19).

La bienaventuranza sería aquello que dice el mismo texto en boca de Jesús: «Serán tenidos por grandes en el Reino del cielo». Así pues, Mn. Samsó era bienaventurado ya como gran catequista. Nos conviene recordarlo hoy:

—Bienaventurados los catequistas, los educadores cristianos, los padres y los evangelizadores: serán considerados grandes en el Reino del cielo.

—Bienaventurados, porque no sólo enseñan el Evangelio, sino porque lo cumplen.

—Bienaventurados, porque su vida es su mejor enseñanza.

Porque Jesús siempre puso el acento en el cumplimiento de aquello enseñado o escuchado. Quienes cumplen son su verdadera familia (cf. *Lc* 8,21) y auténticamente felices (*Lc* 11,28). La mejor sesión de catequesis que hizo Mn. Samsó fue su muerte martirial. Maestro y testigo. Como Jesús mismo.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat